

Till faster Flora för hennes utomordentligt dåliga inflytande

Prolog

Paris, juli 2016

Molnen skymde månen, horisonten var fortfarande blågrön och alla de världsberömda ljusen var släckta, utom fyrbåken högst upp i det distinkta tornet som utmärkte den berömda staden även i mörkret. De två männen rörde sig osedda på mansardtaken, med huvudena under taknocken och kropparna böjda som höstlöv. Deras smygande fotsteg lät inte mer än tassande katter för de sovande invånarna i lägenheterna under dem.

När de fick syn på sitt mål på andra sidan gatan stannade de och hukade sig mellan takkuporna medan de räknade antalet fönster i byggnaderna mittemot. Karbinhakarna på bröstselarna klingade som klockor när de under tystnad halade ut repen – säkra på foten, med bultande hjärta – och förankrade sig i skorstensstocken.

Den första mannen klev över kanten och kände det välbekanta ruset när tyngdkraften utövade sin dragning och repet spändes. Han stannade upp en stund och kontrollerade att allt skulle hålla, innan han gled ner under takkanten och tog spjörn mot väggen med några meters mellanrum.

Den andra mannen följde efter och minuten senare var de framme. Skärmfönstren som först hade fångat deras uppmärksamhet var

lika dolda på nära håll, precis som de hade hoppats. Balkongen var grund, bara bred nog för en krukväxt, men det räckte som fotfäste och de svängde benen över den sirliga balustraden. När de stod med fötterna mot väggen tryckte de sig mot fasaden, kupade händerna runt ögonen och försökte kika in genom det dunkla glaset. Men det var som att försöka se genom rök.

I fjärran hördes en siren och de båda männen stelnade reflexmässigt till medan de försökte utröna varifrån ljudet kom – och vart det var på väg.

Inte hitåt. Det var det enda de behövde veta.

De återupptog sina försök att ta sig in och kände med handskbeklädda händer på fönstren. Det fanns inget vred på utsidan och det inre, vänstervända fönstret rörde sig inte, men det yttre skramlade lätt, vilket visade att det satt löst. Tillräckligt löst i alla fall. Fönstren var gamla – träet var ruttet och enkelglaset var så tunt att man kunde spräcka det med en nysning, men inte ens det behövdes. Den första mannen gick ner på knä och i ögonhöjd med låset kunde han tydligt se den tunna, gammaldags haken som var det enda som höll fast fönstret. Han tog upp en kniv ur bakfickan, förde in den i springan och drog snabbt uppåt. Haken for upp och runt, innan den stannade till.

De var inne. Det var så enkelt – ett vältränat öga, ett rep och en kniv.

Fönsterramen var stel av försummelse och gångjärnen knarrade högt när de tvingades tillbaka, men fönstret gick upp och männen klev in på parkettgolvet. De lösgjorde sig från repen, tände ficklamporna och började röra sig ljudlöst genom de tomma rummen.

Luften var så unken och tjock att de måste hosta, trots att det var av yttersta vikt att de var tysta. Å andra sidan var det var inte det enda de störde – deras steg över det dammiga golvet återgav deras väg genom lägenheten som fotspår i snön, men vem skulle någonsin se dem? Det var uppenbart att ingen annan visste att det här stället fortfarande fanns. Det låg dolt i det öppna. Grannarnas apati bidrog utan tvekan till att bevara hemligheten, eftersom

alla utgick från att lägenheten tillhörde någon annan, att den var någon annans problem. Det var trots allt inte möjligt att bara *tappa bort* en lägenhet, att glömma att man ägde den.

Men det var just vad någon hade gjort.

Den första mannen stannade i köket. En stol låg omkullvält på golvet, ett köksskåp stod tomt, dess krokar som ihoprullade, artrosdrabbade fingrar utan något att hålla i. Det fanns inte en enda kastrull eller stekpanna, hink eller mopp. Stället hade tömts på allt. Besvikna gick de vidare ut i hallen för att fortsätta leta, medan deras ljuskäglor korsade varandra som duellerande svärd i mörkret.

Vid tröskeln till sovrummet hejdade sig de båda männen. En sängstomme i järn stod upptryckt mot den bakre väggen, men det var inte det som fick pulsen att öka. Längst in i rummet stod en stor träkista. Locket var splittrat efter att ha bänts upp och det låg en kofot på sängen.

De skyndade fram och den första mannen kisade när han läste en liten lapp som satt häftad på insidan av kistan. Den handskrivna texten hade bleknat, men det såg ut som något slags formellt dokument, med ett företagsnamn och en oval logotyp högst upp.

Bakom honom snubblade den andra mannen över något på golvet och föll tungt in i sänggaveln. Han svor, tittade irriterat bakom sig och plockade upp föremålet. Det han först trodde var en trasa, visade sig vid en närmare titt vara en barnleksak – en tyganka, vars uppstoppade huvud blivit flintskalligt av för mycket klappande. Frottétyget var blekt av ålder och täckt av damm. Mannen nös och lät den falla till golvet igen.

De skulle ju vara tysta, tänkte hans följeslagare. De kunde lika gärna ordna en fest och bjuda in grannarna.

”Herrejävlar”, viskade han och stirrade ner i kistan medan han lyste med ficklampan.

Den andra mannen ilade fram och lyste även han ner i det mörka hålrummet med sin ficklampa.

De båda männen stirrade gapande på varandra. Det här var mer än de hade kunnat drömma om.

”Snabbt. Vi måste få ut henne.”

Kapitel ett

Wiltshire, England, augusti 2016

Sommaren höll England i ett fast grepp. Värmeböljan från kontinenten hade äntligen nått de brittiska öarna och nationen frossade i den typiska feststämningen som alltid var på topp när kvicksilvret snuddade vid trettio – solstolar dök upp i parkerna, fräknarna mångdubblades, barn lekte i fontäner och gatorna genljöd av smattret från flipflops på bara fötter.

Inte för att Flora Sykes kunde se eller höra något av det. Hennes föräldrars trädgård – åtta tunnland på landsbygden i Wiltshire – var kantad av höga bokhäckar och täckt av kamomill, och hon hade legat lyckligt däckad på solstolen vid poolen sedan hon anlände, tre timmar efter att hon klev av planet. Hennes storebror Freddie syntes fortfarande inte till, han sov som den student han var, pappa var på golfbanan och mamma, som hade viftat bort Floras halvhjärtade erbjudanden om hjälp, doppade effektivt havskräftor i kokande vatten, till synes oberörd av deras Nemoliknande försök att fly genom att vicka fram över bänkskivorna i sina plastpåsar.

Flora hade tänkt läsa. Ett av hennes nyårslöften hade varit att läsa allt som fanns på förra årets Man Booker-prisets långa lista, men i mars hade det ändrats till den korta listan och nu skulle hon

vara tacksam om hon över huvud taget tog sig igenom den första boken som hon hade köpt i januari och som hon fortfarande bara hade läst en tredjedel av. Problemet var adrenalinet. Hennes liv styrdes av det – långa, intensiva arbetspass dygnet runt, följt av perioder av utbrändhet – vilket gjorde att hon hade väldigt lite tid eller energi över för tidsfördriv som läsning.

Den här veckan var ett typexempel. Hon hade vaknat i Palm Beach på måndagen, i Chicago på onsdagen och klämt in ett möte och drinkar på Manhattan på torsdagen, innan hon i sin cocktailklänning skyndade till JFK för att ta nattflyget till Heathrow.

”En kopp te, älskling?” Moderns avlägsna röst ljöd i hennes öron och hon hörde klirret av porslin mot kalksten. ”Och du måste smörja in dig med mer lotion. Dina axlar börjar bli rosa.”

En varm hand rörde vid hennes bara axlar och Flora lyfte på huvudet så att ett moln av smörblont hår föll över hennes ansikte. ”Va?” stönade hon.

”Åh, älskling, jag är orolig för dig. All den här jetlagen är inte bra för dig.”

Flora strök håret bakåt och försökte pressa sig upp i sittande ställning. Hennes mor lade sig till rätta på solstolen bredvid henne, med ett exemplar av *The Lady* i knät och en kopp te i handen. Stråhatten skuggade ett ansikte som fortfarande var vackert, trots att hon var i femtioårsåldern.

Flora pillade med snörena på sin bomullsbikini med Libertytryck – den var inte så bra att simma i, men hon hade inte för avsikt att bli blöt, förutsatt att inte Freddie kastade i henne – och sträckte sig efter teet. Ångan gjorde hennes redan sömnröda ansikte rosa när hon yrvaket tittade på de blå sländorna som flög över vattenytan och svalorna som svepte över den klarblå himlen.

”Du arbetar för hårt. Det är inte bra för dig.”

”Jag vet, men jag kan inte ta det lugnt just nu. Jag måste ta in nya kunder, det var därför Angus anställde mig. Jag kan slappna av lite när julen kommer.”

”Julen? Älskling, då kommer du att vara död för länge sedan.

Det är bara augusti. Ärligt talat så är jag orolig för att du inte ska överleva dagen.”

”Ja, det är klart att du är, du är alltid orolig. Det skulle oroa dig att inte ha något att oroa sig för”, log Flora. ”När kommer pappa tillbaka?”

Hennes mamma tittade bort, lade pannan i djupa veck och fick ett skeptiskt uttryck i de blå ögonen. ”Jag sa att det var lunch halv ett, så ett.”

”Och när *är* det lunch?”

”Två.”

Flora skrattade. Hennes fars senfärdighet var legendarisk. Han hade kommit sent till sitt eget bröllop (punktering), till sjukhuset när Freddie föddes (trafiken i Mayfair), till sjukhuset när hon föddes (hunden gick vilse i Hyde Park och ambulansen kunde inte vänta) och till sin brors begravning (huvudgatan var stängd på grund av marknaden i Marlborough). Det enda han aldrig hade kommit sent till – inte en enda gång på fyrtio år – var sina auktioner. Han hade varit chefsauktionist på Christie’s från det sena åttiotalet och fram till ganska nyligen, när han gick i pension. Hans auktioner var kända som livliga, vilda tillställningar, som mer liknade jaktfester, och han hade hyllats för sina kvicka kommentarer som piskade upp både humör och aptit och innebar att han, oftast, klubbade rekordpriser.

Men lunch, det visste alla, det kunde vänta. Han skulle utan tvivel fortfarande stå ute på greenen vid sextonde hålet klockan halv ett, även om han så gärna ville lyda sin älskade hustru.

”Freddie sover länge”, konstaterade Flora och tittade på klockan var medan hon drack sitt te. Den var redan kvart över tolv, trots att hennes kropp tyckte att det var gryning.

”Ja, det gör han.”

Flora lutade huvudet mot solstolen och tittade på sin mor. ”Vad då?”

”Ingenting.”

”Mamma, jag känner igen den där tonen. Vad är det?”

Hennes mor tittade på henne, men Flora kunde se att hon inte riktigt såg henne. ”Han är väldigt smal.”

”Han har alltid varit smal.

”I så fall har han gått ner mycket i vikt. Jag tror inte att han äter ordentligt.”

”Jag kan nästan garantera det”, stönade Flora och sträckte på benet för att undersöka sin pedikyr. Den höll sig fortfarande bra efter tre veckor. ”Det här är mannen som använder skörbjugg som motivation för att köpa flerpack med Frazzles, glöm inte det.”

Men hennes mamma skrattade inte när hon tittade ut över gräsmattorna. ”Jag tror att det är någonting som är fel.”

Flora skrattade. ”Du tror alltid att det är någonting som är fel.” Om hennes far ständigt var sen, var hennes mor ständigt orolig. Sedan såg hon moderns ansiktsuttryck. ”Mamma, det enda som är fel är att han saknar Aggie. Han har äntligen insett vilket stort misstag det var att göra slut med henne.” Hon satte ner foten igen, blundade och njöt av känslan av solen mot sin hud. ”Aggie är det bästa som någonsin hänt honom.

”Hon är tydligen redan ihop med någon annan.”

Flora öppnade ett öga. ”Vem har sagt det?”

”Jag har mina kontakter, vet du, älskling. Skvaller uppfanns inte av din generation.” Ett uttryck av smärta svepte över mammans ansikte. ”Dumma pojke.”

Flora lade sig på sidan och drog upp knäna. ”Du, hon kanske tvingar honom att tigga ett tag, men det råder inget tvivel om att hon kommer att ta honom tillbaka.”

Hennes mamma pressade ihop läpparna som hon alltid gjorde när hon var orolig. Flora mindes det från dagen för sitt högskoleprov, dagen då hennes far tog sin helikopterlicens, dagen då Freddie meddelade att han skulle springa Marathon des Sables. ”Jag hoppas att du har rätt.”

De blev tysta. Det enda som störde symfonin av bin som arbetade i hortensiabuskarna var ljudet av fladdrande boksidor, koltrastarna som sjöng i eken och labradoren Bolllys svans som rytmiskt

slog mot marken när Flora strök honom över pälsen där han låg i skuggan under hennes solstol.

Hennes mor slog ihop tidningen, vände sig mot henne och försökte se piggare ut. ”Så, berätta något nytt – och då menar jag inte jobbet. Träffar du någon för tillfället?”

Flora kastade en snabb blick på sin mor utan att röra på huvudet. Hon kvävde en suck. ”Nej, jag har inte tid.”

Hennes mamma kvävde också en suck. ”Älskling, du måste ta dig tid. Hur ska du någonsin kunna träffa någon om du tillbringar ditt liv i lagerlokaler, gallerior och på flygplan?”

”Jag träffar många människor, mamma. Bara ingen som är ...”
Hon letade efter rätt ord.

”Speciell?”

”Jag tänkte säga ’annorlunda’, men ja.”

”Annorlunda jämfört med vad?”

Flora ryckte på axlarna, även om hon mycket väl visste. Hon träffade hundratala män i sitt yrke – handlare, galleriägare, samlare, konsthistoriker, specialiserade restauratörer, för att inte tala om kunder, även om hon naturligtvis aldrig skulle överväga att gå över gränsen och dejta någon av dem – men de kunde alltid kokas ner till två typer. Män som hennes chef Angus: skraddarsydda kostymer, utbildade på privatskolor, elitistiska och kaxiga. Eller hennes far: lärda, excentriska och överdådiga, men hopplösa när det gällde praktiska saker och frånvarande och vaga i fråga om vardagens trivialiteter. Hon ville ha någon med lite ”edge”.

”Det är bara det att du är en så vacker flicka. Jag kan inte förstå varför du inte redan har träffat någon.”

”Jag är inte en yoghurtburk!” Flora skrattade. ”Jag har inget bäst före-datum.”

”Det var naivt sagt, älskling. Det är klart att du har. Det har alla kvinnor.”

Flora lät undslippa sig en suck den här gången. Hon önskade att hennes mor skulle släppa det här ämnet. ”Hör på, mamma – jag är

helt nöjd med mitt liv som det är. Det händer när det händer. Man kan inte tvinga fram det.”

De tystnade och tittade på ett par koltrastar som hoppade på gräsmattan och pickade efter maskar. Flora visste att hon inte behövde hålla i Bolly längre – han var för artritisk för att bry sig nuförtiden och föredrog att sova i skuggan.

”Är slakten i köket avslutad?” frågade Flora och bytte samtalsämne.

”Perfekt kokt, rosa och varm”, sa hennes mamma nöjt. Hon var lika elegant som kock som hon var som påklädare. ”Och jag har gjort din brors favoritostkaka till efterrätt.”

”Bra, då får vi upp honom ur sängen. Jag började tro att vi kanske måste placera en liten sprängladdning utanför hans sovrumsdörr.”

Modern skrattade, sedan ryckte hon till när ljudet av knastrande hjul mot grus fick dem att vända sig om och se Floras far komma flygande uppför uppfarten, med det gräddfärgade taket på XK8:an nedfällt, det perfekta, vita håret böljande i vinden och Fleetwood Mac dånande ur högtalarna.

”Jag kan knappt tro det!” utbrast Flora förvånat. ”Han kommer faktiskt i tid.”

”Ja, men han kör som om han var försenad”, fnös hennes mor medan hon svängde ner benen från solstolen och lät sina välvårdade fötter glida i de vita lädertofflorna. ”Ser du, han kommer att hugga knopparna av mina riddarsporrar! Vem tror han att han är? Stirling Moss?” Hon suckade, tog Floras tomma tekopp och skred över gräsmattan mot sin man, glad över att ha något annat att oroa sig för.

En halvtimme senare hade morgonens lugn lyfts från huset som ett dammskydd från en stol och Radio 4 stod på full volym när hennes far kom ut ur duschen, rödkindad och glupsk. Golvet var fortfarande fullt av lerfläckar från hans golfskor.

”Hej, pappa.” Flora log när hennes far fick syn på henne sittande

snett på arbetsbänken med fötterna i diskhon – en favoritställning när hon var hemma, ända sedan hon som åttaåring ramlade i nässlor och hennes mamma kylde ner hennes brännande, kliande fötter med isvatten. Hon gjorde sig redo för den översvallande kyss som han skulle placera mitt i pannan på henne, med händerna över hennes öron så att världen utanför tillfälligt dämpades, som om hon hade huvudet under vatten. ”Bra runda?”

Det verkade som om hennes ord träffade en öm punkt. Hans breda leende bleknade och han slog sig för pannan. ”Fruktansvärt! Jävligt hemskt!” stönade han. ”Jag skulle ha spelat bättre om jag slagit den jävla bollen med en dammsugare! Jag vet inte vad det är för fel på mig.

”Jag ska säga dig vad det är för fel på dig”, sa hennes mamma och klippte en ny kvist rosmarin från fönsterlådan, medan hon höll ögonen på en ekorre som grävde efter ekollon lite för nära lobeliorna. Hon knackade på fönstret så att ekorren skuttade tillbaka upp i den närmaste eken. ”Det där extra glaset Maury i går kväll, det är det som är felet.”

Därefter följde en förskräckt tystnad.

”Men älskling, vi åt ju fikon!” protesterade hennes far upprört så snart han hade återhämtat sig. Hur kunde man ens tänka sig att äta fikon utan ett glas Maury med smak av granatäpplesirap.

”Du vet vad jag menar”, svarade hennes mor och vände sig om samtidigt som hon riktade en anklagande blick mot sin man. Han försökte fånga henne i en kyss när hon tog ut olivbrödet ur Aga-spisen, hennes smala armar som uppslukade av grytvantarna. ”Pouilly-Fumén räckte gott och väl.” Hon gav honom brickan med rosmarinbeströdda bröd istället för en kyss. ”Var snäll och ställ den på bordet åt mig.”

Flora fnissade när hennes far - som hade en särskilt färgglad ensemble av körsbärsrosa shorts och en gräsgrön polotröja på sig – hasade iväg, besviken över sin frus envisa oro för hans lever. Med tanke på hans fortkörning, hans vinkonsumtion och köksgolvets tillstånd satt han verkligen illa till. ”Stackars pappa.” Hennes

mamma lade de varma, skalade havskräftorna på salladen och Flora såg sin chans och stal en avokadoskiva. Först ville mamman ge henne en smäll på fingrarna, men så tänkte hon om och gav Flora en till skiva. ”Du måste äta. Ropa på din bror, är du snäll”, sa hon och lyfte upp den fulla serveringstallriken. ”Sedan kan du ta fram servetterna och blommorna.”

”Ja, sir! Flora gjorde honnör, knackade med hälarna i diskhon och log när hennes mamma skakade på huvudet och gick därifrån med en suck.

”Ärligt talat.”

Flora hoppade ner från bänkskivan och ställde sig längst ner i trappan i hallen. ”Hallå, Ratty!” ropade hon så högt hon kunde. ”Lunch i trädgården nu, annars skickar jag in armén!”

”Om jag hade velat ha grannarna här skulle jag ha bjudit in dem”, sa hennes mamma ironiskt när Flora strax därpå travade ut i trädgården och ställde fram de ostronrosa linneservetterna och en mjölkkanna full med vita luktarter.

”Men han är nog vaken nu”, flinade Flora, satte sig i stolen bredvid sin far och slet av en bit av det varma brödet.

Fadern hällde motvilligt upp limesodan som hans fru försökte sälja in som ett lika uppfriskande alternativ som champagne. Flora tog en klunk, slöt ögonen och kände kondensen från det kylda glaset mot handen medan middagssolen dunkade dovt under huden. Hon behövde inte öppna ögonen igen för att veta att hennes bror äntligen kom gående över gräsmattan. Visst, hon hade hört knarret i trappan, hört den franska dörren slå mot väggen, men hon hade alltid kunnat upptäcka när han var i närheten – därav hans smeknamn på henne, Bat Ears, som med åren kom att bli Batty. Det skiljde nästan två år mellan dem, men de hade varit oskiljaktiga från det ögonblick då hennes mamma tog hem henne från sjukhuset och Freddie klättrade upp i hennes barnsäng och lät henne leka med sin favoritleksak. Han hade hållit koll på henne första dagen på skolgården och hjälpt henne med tidningsrundan på söndagarna (hennes far insisterade på att hon skulle tjäna egna pengar), när

tidningarnas bilagor blev för tunga för henne att bära; han hade lovat att inte berätta för mamma när hennes fjärlstatuering på höften blev infekterad; han hade hotat att klå upp alla kompisar som försökte stöta på henne, och han hade granskat de pojkar hon träffade hårdare än vad deras far gjorde.

”I din egen takt, Ratty”, flinade hon, såg upp och log mot honom.
”Vi svälter bara ihjäl här ute medan du ... jävlar!”

”Flossie! Tänk på vad du säger!” skällde hennes mamma.

Men Flora kunde inte slita blicken från sin bror – hennes gängliga, rangliga, mopphåriga bror, som fortfarande var täckt av de pojkaktiga fräknar som de en gång hade försökt räkna genom att dra streck mellan dem med en märkpena. Men det sneda leendet, som fått honom att slippa många kvarsittningar, hade uppenbarligen glidit av honom någonstans längs motorvägen, tillsammans med åtta kilo.

Han pekade på henne och hon hoppade bokstavligen till. ”Börja inte ens! Du ser ut som en liten kerub”, sa han. ”Allvarligt talat, syrran, ta det lugnt med pajerna.”

Hon ville skratta. Det var hans vanliga skämt, som normalt motogs med stor munterhet, men hon märkte att idag var det ingen som skrattade. ”Vad i helvete har hänt med dig?” frågade hon och spände blicken i honom, så att han skulle ta det på allvar.

”Flora, Lang...”, sa hennes mor igen, men i ögonvrån såg Flora hur fadern sträckte fram handen för att tysta henne.

Han ryckte på axlarna. ”Inget. Ta det lugnt.”

”Men du är ju så smal!” Hon skrattade nästan åt det ironiska i att han försökte låtsas som om allt var bra.

”Sten. Glashus”, svarade han, dråsade ner i extrastolen och tog en klunk limesoda. Han drog lite på munnen, sneglade mot glaset och kastade sedan en skeptisk blick på sin far, som bara ryckte på axlarna till svar.

”Mamma, säg det till honom”, sa Flora.

”Det har jag redan, älskling, och jag har sagt det till dig också”, svarade hon och lade en extra stor portion sallad på hans tallrik.
”Varför tror du att jag beställde ett extra kilo havskräftor?”

Freddie tycktes blekna vid åsynen av kräftorna och hans gaffel låg orörlig i handen.

”Du ser verkligen chockad ut”, sa Flora, stödde armbågarna på bordet och stirrade honom rakt i ögonen. Hon kände sin bror bättre än någon annan. ”På riktigt. Hur är det med dig?”

Han öppnade munnen för att svara, men precis som med maten som han inte kunde få ner, verkade orden inte kunna komma ut. Han ryckte bara på axlarna.

En lång tystnad uppstod. Alla var definitivt oroliga nu. Freddie kunde kanske inte äta, men han hade alltid, alltid kunnat prata. Floras tankar rusade. Hade han hört att Aggie dejtade igen? Hade han tagit det hårdare än de trott?

Men de hann inte ens fråga. Det plötsliga skrapet av hans stol mot stenplattorna fick dem att hoppa till.

”Jag orkar inte med det här”, mumlade han.

”Freddie?” frågade fadern oroligt. Han lät inte lika gladlynt längre när Freddie gick tillbaka mot huset, med armarna svängande högt och vilt.

Resten av familjen stirrade på varandra – chockade, oroliga, skakade.

”Ni två står varandra nära. Har han sagt något till dig?” frågade hennes mamma lågt, med armbågarna på bordet. ”Något som kan förklara det här?”

Flora skakade på huvudet medan hon spanade efter honom. Det var som om han hade slitit sönder luften och lämnat den i trasor bakom sig

”Jag ska prata med honom”, sa hennes far och slängde sin servett på bordet, men Flora lade handen på hans arm och hejdade honom.

”Nej, jag gör det”, sa hon.

Hon reste sig och sprang in i det skuggiga huset. De gamla golvbrädorna knarrade under hennes vikt och fingrarna gled över de ojämna väggarna medan hon tog två trappsteg i taget. Hon stack in huvudet i hans sovrum, men hon visste redan att han inte

skulle vara där. Istället fortsatte hon uppför trappan till vindsrummet högst upp. Toile de Jouy-tapeter prydde väggarna, tunga ginganggardiner hängde för de små fönstren och en trasig klocka låg bortglömd på sängen. En gång i tiden hade det varit au paires rum, men syskonen hade inte låtit sig avskräckas av det utan alltid smugit förbi den sovande tyska eller svenska flicka som bodde där just då, på väg till sitt hemliga gömställe.

Hon stannade och öppnade den lilla lucka som satt halvvägs upp på väggen och som de hade varit strängt förbjudna att öppna när de var små. Hon kröp igenom den och kom strax ut på den platta delen av taket, en dold dal som skymdes från trädgården av alla sluttande gavlar. Freddie såg inte förvånad ut när hon av gammal vana kröp fram till honom.

De brukade sola här uppe och det var här de lärde sig att smyg-röka, även om Freddie hade satt stopp för drickandet – alkohol och höjder var ingen bra kombination.

”Berätta vad som är fel”, sa hon tyst och satte sig mittemot honom. Vanligtvis lutade de sig mot takpannorna för att känna solen i ansiktet eller titta på månen, men idag satt han framåtböjd som en hoprullad skalbagge, med armbågarna på knäna och huvudet sänkt.

”Kan inte.” Han skakade på huvudet.

Hon grep tag i hans arm när hans ord bekräftade hennes värsta farhågor: hon inbillade sig inte det här, hennes mamma var inte överdrivet orolig. Någoting var verkligen, verkligen fel. ”Vad det än är, så står jag på din sida. Det vet du att jag gör.”

Han skakade på huvudet och stirrade på henne från sidan. ”Det kommer du inte att göra. Inte den här gången.”

”Freddie, det finns bokstavligen ingenting som du kan säga som skulle få mig att tvivla på dig. Du är min storebror. Jag avgudar dig.”

Han sänkte huvudet och pressade ihop händerna så hårt att knogarna blev vita. Hon ryckte till av hans reaktion.

Var det därför du ville att vi alla skulle vara här den här helgen?» Hon hade varit tvungen att röra upp himmel och jord i rörelse för

att få sin planering att stämma överens med hans ovanliga begäran att alla skulle vara samlade.

”Jag trodde att jag kunde göra det. Jag trodde att jag kunde berätta allt för er. Jag tyckte att det var det enda rätta ...”

”Det kan du”, viskade hon. ”Det är det.”

”Nej, det kan jag inte.”

”Varför inte?”

”För att jag såg er där nere och ni är likadana som ni alltid har varit. Ni är så perfekta och sarkastiska och söta, pappa är en bluff och mamma gör allt vackert och oroar sig inte för någonting.” Han gjorde en paus. ”Men nu har hon verkligen fått något att oroa sig för. Jag har förstört allt.”

”Förstört vad?”

”Oss – vår familj. Och jag står inte ut med att tänka mig din blick när jag berättar för dig.”

Det var hennes tur att bli tyst. Hon granskade hans ansikte när han drog sig undan igen. Det var som om hans känslor vände sig inåt och han gömde sig för hennes blick. ”Vad har du gjort, Freddie? Du måste berätta det för mig.” Hennes grepp om hans arm hårdnade. ”Du vet att vi inte går härifrån förrän du har gjort det.”

Han suckade djupt. ”Det är inte sant. Du måste tro mig.”

”Det ska jag, jag lovar. Det gör jag redan.”

”Du vet inte vad det rör sig om än.”

”Nej, men jag känner dig. Jag stöttar dig. Jag älskar dig.”

Han nickade, sänkte huvudet och lät tårarna komma. Och sedan, till slut, kom orden.